

§ 2.

Ministeren for handel, industri og søfart bemyndiges til at lade lov om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 190 af 15. maj 1950 og nærværende lov, optrykke og til i lovtidende at bekendtgøre den således ændrede lov som: „Lov om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v.“

§ 3.

Denne lov træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget

Loven om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v. blev senest ved lov nr. 184 af 13. maj 1950 forlænget indtil 1. april 1951.

Under de foreliggende forhold må det anses for påkrævet, at loven fortsat holdes i kraft, og det foreslås derfor at forlænge loven indtil udgangen af marts måned 1952.

Da det under den nuværende finansielle situation må anses for rimeligt, at udgifterne ved direktoratet for vareforsyning dækkes af de i lovens § 4 omhandlede gebyrer, foreslås det hidtidige ekspeditionsgebyr på 2,5 pro mille forhøjet til 3 pro mille, og det fastsatte mindstegebyr på 1 kr. foreslås forhøjet til 2 kr. Med en bevillingsudstedelse af samme omfang som for indeværende finansår anslås merindtægten herved at ville beløbe sig til ca. 1,5 mill. kr., hvorefter direktoratets udgifter forventes at kunne dækkes af de indkomne gebyrer.

Ved forlængelsen af vareforsyningsloven i maj 1950 udgik af loven den bemyndigelse til at træffe midlertidige foranstaltninger med henblik på fremme eller regulering af vareproduktionen, som i henhold til de tidligere ekstraordinære bemyndigelseslove siden krigens begyndelse havde været tillagt handelsministeren — eller vedkommende anden minister. Der blev dog samtidig i lovens § 19 optaget en bestemmelse, hvorefter tidligere iværksatte produktionsreguleringer, som måtte være i kraft 15. maj 1950, bevarede deres gyldighed, medmindre ministeren traf anden bestemmelse.

Når det på daværende tidspunkt ansås for muligt at ophæve bemyndigelsen til iværksættelse af produktionsreguleringer, stod dette i forbindelse med, at man, uanset landets vanskelige økonomiske situation og den forværring af betalingsforholdet overfor udlandet, der allerede da regnedes med

for 1950, ikke anså det for sandsynligt, at der fremover ville opstå væsentlige vanskeligheder med at sikre tilførslerne af råvarer og halvfabrikata til den indenlandske produktion.

Den udvikling, der har fundet sted i de senere måneder, har imidlertid betydet et afgørende brud på de forudsætninger, man dengang gik ud fra. Koreakonflikten og genoprustningen har foruden stærke prisstigninger ført med sig, at der er opstået alvorlig mangel på en række råvarer og halvfabrikata. Som følge af de ændrede forhold har adskillige lande genindført kontrolforholdsregler overfor eksporten, og det kan særlig nævnes, at U. S. A. på en række områder har gennemført kvoteringer af eksporten (allokeringsordninger), som begrænser det kvantum af de pågældende varer, der er til rådighed for eksport, og for nogle varers vedkommende indfører en fordeling mellem køberlandene. Sideløbende hermed er spørgsmålet om gennemførelse af internationale allokeringsordninger taget op til forhandling bl. a. i organisationen for europæisk økonomisk samarbejde (O.E.E.C.). Denne organisations råd har endvidere i en resolution af 2. december 1950 henstillet til medlemslandene at gøre en særlig indsats for at forøge produktionen af knappe råvarer samt at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til at begrænse den indenlandske efterspørgsel efter de råvarer, der giver anledning til pris- eller forsyningsproblemer. Yderligere henstilles det i den nævnte resolution til medlemslandene at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til at fremme anvendelsen af erstatningsvarer med henblik på at begrænse efterspørgslen efter de knappe råvarer samt til at imødegå spekulationskøb.

Når der som følge af markedsudviklingen eller gennemførelse af direkte kontrolfor-